

Zolang wij afzonderlijk zijn en niet die totaliteit van het menszijn kunnen accepteren, dan zullen we ook die goddelijke vibratie nooit in werkelijkheid zien. Maar wanneer we het geheel kunnen aanvaarden, dan zitten we dicht bij de "maagd", bij de grens, dan zitten wij dicht bij dát punt, waar God zichtbaar wordt. Hij wordt dan belééfbaar.

Ik weet niet, of het redelijk overkomt, zoals ik probeer dat duidelijk te maken. Ik zeg, het is een moeilijk onderwerp, dat je eigenlijk alleen filosofisch kunt benaderen. We kennen allemaal natuurlijk het verhaal van de Rode Adam. Of niet? Neen? Gebrek in Uw opvoeding, veroorloof mij dat op te merken.

"Toen God voor het eerst zijn gedachte uitzondt over de grens van zijn eigen werkelijkheid, ontstondt er Adam, de Rode Adam, de eerste, de totale mens. Maar deze totale mens vergaat, dat hij zichzelf moest blijven. En dan krijgen we dus een omzetting van de Paradijs-mythe hierbij, want hij liet zich verleiden door een ándere vorm, de vorm, die de mensen het Kwaad noemen. En daardoor verloor hij een deel van zijn substantie. Maar, zonder die substantie kon hij zichzelf niet meer in stand houden. En zo bleef alleen zijn ziel over, niet belichaamd. En nu zoekt de Rode Adam in de totaliteit van de mensheid weer zijn oude vorm te krijgen door het versmelten van allen, die zich afzonderlijk mens achten, tot de eenheid van de wérkelijke mens, die met God kan wandelen." Dat is het verhaal.

U ziet, het is ook al weer een filosofisch verhaaltje. U zult dat b.v. bij de maçonnerie wel tegenkomen, zelfs. U zult het ook bij bepaalde mystieke orden aantreffen. Ik haal die Rode Adam aan, om duidelijk te maken, dat we niet kunnen zeggen: Ik, als mens, zal opgaan en ik zal eens eventjes mezelf zijn in die goddelijke werkelijkheid. Wij kunnen alleen via de eenheid met het Zijnde komen tot een erkenning van die werkelijkheid en dan staan we nog steeds aan de grens.

De filosofen zijn daar natuurlijk niet mee tevreden. Dat is natuurlijk, begrijpelijk, geen mens is tevreden zolang er grenzen bestaan. Wanneer er een grens wordt gesteld, onverschillig van welke soort, zijn er altijd mensen, die denken: die moet overtreden worden. Want als je een grens niet kunt overschrijden, dan heeft ze geen zin van bestaan. Ik geloof, dat dat ten aanzien van het goddelijke ook wel zo is. En zo heeft iemand dus gezegd: Eerst wanneer webe-seffen, dat wij de weerkáátsing zijn, als geheel dus, het totaal van de mensheid van die voortdurende vibratie van het goddelijke, dan zullen we niet meer de behoefte hebben om búiten dat goddelijke te bestaan. En dan zal de reflex, die tijdelijk die mens tot stand heeft gebracht, dus weer terugkaatsen in de totaliteit van licht, vanaf de grens, vanaf de maagd en zal erin opgenomen zijn.

En dan komt de grote vraag: Ja, zijn we in die goddelijke vibratie nou onszelf of niet? Daar is nogal wat over gevochten, maar ook hier hebben dus de denkers een voor ons aanvaardbare oplossing gevonden, waarbij wordt gezegd: ja, je blijft wel jezelf, alleen, je bent niet meer begrensd. Je bent daadloos in die zin, dat je gewoon automatisch functioneert als deel van de totale mensheid, maar niet meer zelf streeft. Maar je deelt in het ervaren van die totale mensheid en wanneer je daarméé terugkeert tot het goddelijke heb je deel aan de totale goddelijkheid. Het doet een beetje denken aan de nirwana-gedachte het Niet-Zijnde drijvende boven de werkelijkheid, al kennende en beschouwende, en toch eigenlijk niet actief meer Zijnde. Dat is een denk-beeld.

Als je natuurlijk de andere kant uitgaat, dan ben je nog veel brutaler, want dan moet je gaan vértellen, waar die goddelijke bron is. En om die bron nu te omschrijven, kan ik misschien terugduiken een heel eind in de geschiedenis dan komen we in de periode van, zeg maar, het begin van het Hinduïsme. Daar is namelijk iemand, die heeft het over de Schepper en de Scheppende Kracht als twee verschillende eenheden. En hij zegt dan letterlijk het volgende:

"Of God slaapt of droomt of waakt weten wij niet. Maar de krachten, die wij ervaren, zijn de ademhaling van zijn wezen. En de voortdurende tijd, die wij ondergaan, is het kloppen van zijn hart. En ziet, hij die beseft, neemt deze kracht en vormt zich daaruit een wereld. En dan is hij Brahma, de Schepper. Maar er komt een ogenblik, dat de adem terugvliedt tot de Slaper, er is een ogenblik, dat Brahma terugkeert tot zijn bron."

Hier zitten we dus ook weer dicht bij datzelfde denkbeeld van de goddelijke vibratie, al wordt het hier als ademhaling aangeduid.

En nu zijn er dus, hoofdzakelijk in Perzië een paar kloosters geweest, die zich met dat geheel hebben beziggehouden. En ook daar vinden we een paar aardige filosofieën, die ik U voorleg. Niet als absolute zekerheid, maar als een redelijk denkbeeld, van menselijk standpunt uit, omtrent die goddelijke vibratie. Want wat zeggen ze daar namelijk?

"Op het ogenblik, dat een mens denkt of spreekt, is er vibratie. Op het ogenblik, dat een god denkt of spreekt, is er vibratie. Want zie, alle dingen zijn gelijk, behalve in macht en oorsprong." Daar beginnen ze mee. Nu, dat is gemakkelijk, natuurlijk, dan zitten we heel dicht bij het bijbelse: God schiep de mens naar zijn beeld en aanzijn. Er zijn mensen, die van mening verschillen daarover, natuurlijk. De Indianen hadden een heel andere versie. Die hadden deze versie: Kijk eens, toen God de mens wou maken, toen nam hij zichzelf inderdaad als voorbeeld. Hij kneedde het geheel uit klei, maar toen zag het er zo ontzettend onsmakelijk uit. Hij dacht: Weet je wat, ik bouw een oven en ik bak die mens. Maar de eerste keer was hij een beetje te voorzichtig en wat er uit kwam dat was de kleur van stopverf, half gaar, dus dat heeft hij maar weggegooid. Dat kwam in Europa terecht en dat werden de blanken. Toen probeerde hij het nog een keer, hij dacht: nou zal ik stevig doorstoken, maar dat lukte ook niet. Toen was die pop verbrand. Dat werden de negers. Hij smeedt die pop ook weg en die kwamen terecht in Afrika. Nou ja, toen dacht hij: nou moet ik het toch wel wat minder doen. Hij begon weer te stoken, maar toen was hij toch wel weer iets te vroeg en er kwam wat lucht bij. Toen had hij de gele mens. Die gooide hij toen de andere kant maar uit, waardoor hij terecht kwam in Azië. Maar toen wist God, hoe je het doen moest en toen bakte hij een perfecte mens met een mooie roodbruine tint. Toen zei hij: Kijk, dit is de mens naar mijn beeld en aanschijn! En die zette hij neer in God's Own Country. Vandaar, dat dat nog zo genoemd wordt.

Ja, dat zijn van die verhaaltjes, natuurlijk.

Maar die Perzen dachten er toch wel een beetje anders over. Die zeiden: De vorm is toeval. Ze zeggen: het is niet zo, dat de Schepper ons maakt in een bepaalde vorm. Maar de trilling van de Schepper - dat is zijn enige werkelijkheid - omvat een ritme. En in dit ritme worden we geboren, in dit ritme worden wij gevormd, in dit ritme bouwen wij onszelf op. En zelfs in de tijd - zeiden de perzische monniken dus - is er een voortdurende golving, waarin demensheid wordt opgenomen en gedragen tot het hoog-geestelijke, waarna hij, wanneer de golving zich terugtrekt, afdaalt tot het diep-materieele, en zo, heen en weer geslingerd tussen de grenzen van God's schepping en wetten, leeft de mensheid en zal zich ééns bewust worden, dat het gehéél, en niet slechts een deel ervan, God's werkelijkheid is. En dan zal men de vibratie erkennen voor wat zij is: de voortdurende impuls, die van de Schepper uitgaat. U ziet, denkbeelden genoeg.

Een paar denkbeelden, die meer magisch zijn, zou ik hier toch ook wel willen vermelden. In de magie bestaat dus, wat men noemt, de sonore harmonie. Wat in wezen dus niets anders is dan het afstemmen van het stemgeluid op een bepaald doel. Nu zegt men daar het volgende:

"Wanneer de stem op de juiste wijze intoneert, de juiste klanken vormt, dan wordt hieruit geboren een resonantie met een deel van de schepping. Indien echter God spreekt, luistert geheel de schepping, want hij treft alle krachten tegelijk."

Nu, dit vind ik wel aanvaardbaar. Ik weet niet, wat U ervan denkt, maar magiërs hebben natuurlijk gekke theorieën erover, want ze zeggen ook: de magiër, die in staat is om zijn resonantie te laten werken zonder ze op een doel te richten ontmoet daarbij de goddelijke vibratie. En zo hij haar doorstaan kan, is hij verlicht en kent hij het totaal van de goddelijke kracht.

Nu, dat gaat weer een beetje de kant uit van de Egyptenaren, die op een gegeven ogenblik, vertelden, dat wanneer je de eerste papyrus van Thoth las, je alle dieren kon bevelen, alle geesten in de lucht, maar als je ook de tweede papyrus had gelezen, dan kon je de aarde scheppen of vernietigen naar eigen believen. Dat zal wel niet waar zijn, de aarde is er nog steeds. En een ding is zeker, de monniken, die daarin geloofden en de priesters, die hebben er in ieder geval wel voor gezorgd, dat niemand die tweede papyrus ooit in handen heeft gekregen. Vandaar dat we aannemen, dat ze niet bestaan heeft.

Maar, wanneer ik dus vanuit dit magisch principe denk, dan ontdek ik, als vanzelf, dat er veel vibraties zijn, die invloed hebben.

En wanneer ik nu aanneem, dat onze eigen wereld - of dat nu die van de geest is of die van de mens - een zekere overeenstemming heeft met die goddelijke wereld, dan wordt het begrijpelijk. Dan is de goddelijke vibratie net zo goed de resonantie, waardoor alles tot stand komt als in de magie en in de incantatie uiteindelijk eveneens de vibratie het is, die de werkzaamheid bepaalt. En dan kun je zeggen, wat een magiër heeft gedaan, in 1570 ongeveer, : de trillingen van de Schepper vormen, de trillingen van de magiër vormen eveneens. Maar slechts hij, die vormt in overeenstemming met de trilling van de Schepper en het juiste ritme vindt, hij zal de juiste kracht in zich beheersen. En slechts hij, die de kracht beheerst, kan de werkelijke werken voltooien.

Altijd een beetje vaag, maar dat is magiërs eigen. Hun taak is voor een deel overgenomen voor een deel door de politici. Dat kunt U ook merken, die zijn ook altijd vaag met mooie formuleringen en dat was vroeger bij de magiërs zo. Dat komt doodgewoon, omdat ze niet uit wilden komen voor wat ze werkelijk wisten en wat ze niet wisten.

De situatie lijkt mij magisch aanvaardbaar. Kijk eens, U kent natuurlijk allemaal die gewone grapjes van tonaliteit, hè?

Neen.

Ook al niet? Wat weten jullie eigenlijk vanavond, niets? Nou, kijk eens, je kunt natuurlijk gewóón zeggen: adonai. Nou, dat zegt niet veel, hè? Maar je kunt het ook incanteren. Nu moet U toch voor de aardigheid eens opletten, want dan verandert er iets: (maakt de galmende aanroep): Adonaai ! Gek hè, dat gálmt. En niet zoals de dominee op de preekstoel, maar.. er zit iets in. Alléén zo'n klank - dit is nu betrekkelijk gewoon, ik gebruik een godsnaam, goed, maar ik zou een andere ook kunnen nemen - maar als ik zo'n naam neem, dan dóet ze iets. Nu zeggen ze dus in de magie: kijk, dat is alleen mogelijk, omdat ik er geen bestemming mee heb, dat ze iets doet, wanneer ze resoneert met het goddelijke zelf. In overeenstemming is dus met de goddelijke trilling en het ándere. En dat blijkt ook wel, wanneer we nagaan, dat klanken erg belangrijk zijn. Om U een voorbeeld te geven.

Je kunt dus iets in het nederlands zeggen, je kunt het in het engels zeggen, je kunt het in het duits zeggen. Neem nu b.v. alleen: Almachtige Vader! (nederlands) Almighty Father! Een héél andere tint, hoort U wel? Allmächtiger Gott! Wéér heel anders. Deus Omnipotens. Wéér anders. Het doet allemaal wel wat, maar het doet wat ánders, er ligt een andere klank in. Ik dacht, dat dát het bewijs wel was, dat wij erg beperkt zijn, zó beperkt, dat wij die goddelijke vibratie nu wel kunnen benaderen met allehand denkbeelden, maar dat we ze niet wáár kunnen maken. Als ik dat punt ga maken, heb ik al heel veel over het onderwerp gezegd natuurlijk.

De goddelijke vibratie stel ik mij persoonlijk voor - en dat is misschien een heel simpele voorstelling, maar zo ben ik nu eenmaal (niet dat ik simpel ben, hoor) -. Kijk, ik denk aan een fontein met een tamelijk groot bekken. In het midden spuit het water op, waar het vandaan komt, weet ik niet. En dat komt terecht in die bak en slaat golfjes. In het begin heb je allemaal die spettertjes en dat worden die golven en dat gaat naar die kant toe en aan de ene kant spoelt het een beetje en gaat het weer terug en je weet eigenlijk niet waar het begint en waar het eindigt. Zo stel ik mij die goddelijke werkelijkheid voor. En wanneer ik denk aan die goddelijke vibratie, dan probeer ik natuurlijk overeenstemmingen te vinden ergens in de menselijke wereld, in de geestelijke wereld. Dan zeg ik: kijk eens, wij zijn natuurlijk niet helemaal identiek ermee, maar zien wij ook niet, dat het leven door bepaalde ritmen bepaald wordt.

Dan denk ik heus niet alleen aan de jaargetijden, hoe belangrijk ze ook zijn. Dan denk ik aan Uw eigen energie-ritme, dat bekende 28-daags ritme. Ik denk aan een 3-jarig, een 7-jarig zonneritme. Ritmen, die altijd weer terugkomen, ook al is hun betekenis, hun werking anders, maar ze komen terug. Die invloeden zijn er steeds weer. Dan denk ik aan de grotere tendenzen, de 720 jaar, dan denk ik aan de 2100zoveel jaar, bijna 2200 jaar. Alle ritmen, die we kennen, de 21600 jaar. Het zijn ritmen en die kunnen we altijd weer terugvinden. Het is net, of er in ons hele leven korte golfslagen zijn, dat zijn we zelf en daarnaast is er de tijd en de historie en die golft langzamer. En kijken we dan goed, dan blijkt, dat die golvingen nog weer op een véél grotere golf als het ware zijn geënt.

Dan denk ik: ja, dat zou die vibratie wel eens kunnen zijn. Die vibratie in zijn onmeetbare snelheid in die goddelijke werkelk

Dan denk ik: ja, dat zou die vibratie weleens kunnen zijn. Die vibratie in zijn onmeetbare snelheid in die goddelijke werkelijkheid die wordt bij ons maar traag ervaren. Ze is iets, wat voor ons invloeden in tijd betekent, wat voor ons invloeden in wereld betekent. En wanneer ik dat bekijk in mijn eigen sfeer, - sferen zijn altd gemakkelijker dan Uw wereld, omdat daar de gedachte zo sterk heerst - dan ontdek ik ook, dat in onze sferen een zekere kracht pulseert. Sommige dagen - dagen, nou ja, we hebben eigenlijk geen dagen, maar laten we het zo maar noemen - dan is het gemakkelijk en dan wordt je, als het ware, wanneer je maar concentreert, in de lift meegenomen en dan ben je ergens, waar je haast niet meer kunt zien, maar waar je iets beleeft, een kracht, die door je heenjaagt of je ineens een hart hebt, dat zwaar is gaan kloppen. Kracht. En als je dan terugkomt, dan heb je een ontzettend gevoel van harmonie, dat je zoudt willen zeggen: ik heb engeltjes gezien. Je hebt ze wel niet gezien, maar je hebt het gevoel. Dan zijn er ogenblikken, dat het lijkt of de hele kosmos aan het zingen is en dat de hele tijd samen alleen maar een strofe is, waarin één naam wordt geuit. En dan keer je weer terug.

Maar de volgende keer doe het precies hetzelfde, maar dan is het negatief. En dan, vreemd, dan zie je dat niet. Dan wordt je geconfronteerd met iets anders. Dan sta je boven en dan kijk je naar beneden. En dan zie je daar de werelden en je ziet de sferen, je ziet de mensen, de kosmos, je ziet de geestelijke sferen, de ellende die er is, je ziet het duister. Je blijft wel jezelf gelijk en dan heb je de behoefte, om daar zelf licht te zijn. Dus ik denk, dat dat iets met de goddelijke vibratie te maken heeft.

Nu kunt U zeggen: ja maar, ervaren wij deze vibratie niet in onszelf? Dat is heel typisch, echt nederlands ook, hè, dan zeggen ze: ja, het is erg mooi, maar wat hebben we eraan? Ja, ik kan het ze niet kwalijk nemen, het is erg nuchter. Goed. Laat mij dan proberen om het zó te zeggen:

De totale goddelijke vibratie zouden we niet kunnen verdragen. Dan moeten we eerst zelf zó dicht bij de eeuwigheid staan, dat tijd geen betekenis meer heeft. Dan kunnen we misschien het verwerken. Maar die trillingen van kracht spreken wél aan. En dan kunnen we soms in onszelf een nieuwe kracht vinden, een nieuwe mogelijkheid vinden. Dan weten we zelf niet, waarom. We veranderen niet, we blijven precies, wie we zijn. Maar dan is er ergens iets in ons, een ogenblik van stilte of een gevoel ineens van ja, zeg maar een supra-normale potentie, en dan ineens, dan kunnen we wat. Dan zien we die wereld ineens scherper getekend, 't is net, of we een bril opzetten, dat is het vooral. Kijk, dat is nu hetgeen, dat voor ons die goddelijke vibratie is.

En dan vraagt U natuurlijk ook: ja, hoe kom ik ermee in contact? Wat een verdraaid moeilijke vraag is, omdat het voor iedereen natuurlijk een beetje anders is. Wanneer ik het vanuit mijn eigen standpunt bekijk - en nu ben ik toch minder op filosofisch dan op praktisch terrein gekomen - dan gaat het ongeveer als volgt - ongeveer, hoor:

Er zijn ogenblikken, dat je je afvraagt: is het leven nog de moeite waard? Ogenblikken, dat je bijna verdrinkt in een zee van wanhoop. Ik weet niet, of u dat weleens hebt gehad, ik hoop het voor U niet, maar soms zijn er van die ogenblikken, dat alles dicht zit. Het lijkt, alsof in in onbenaderbare werkelijkheid bent ingewikkeld als een mummie. Of ze je hart hebben gestolen en er geen gevoel meer is. En er blijven alleen nog een dagdroom over en een kleine pretentie en dat is alles. Als je zo'n ogenblik hebt, dan lijkt het net of je naar beneden wordt gedrukt. Maar dat is niet waar, tenminste voor mij niet. Want op zo'n ogenblik zeg ik dan: Ja maar, de kracht, die er is, het leven, dat er is, de werkelijkheid, die er is. Ik kan geen zin vinden, maar de kracht moet er zijn. En dan denk ik alleen maar aan die kracht en op den duur voel ik mij zo'n beetje als een uurglas, dat bijna omgekeerd is, weet U wel. Zo: er is niets, maar er beginnen zo heel voorzichtig als zandkorreltjes flonkeringetjes te komen. En als dát komt, dan zeg ik: ja, dit is de enige werkelijkheid. En dan esplodeer ik. Ja, niet in negatieve zin, maar lijkt het, of ik opeens naar alle kanten onmetelijk uitzet en eigenlijk wegdrijf als een soort rook-ring in het licht. En ik voel mezelf flauw worden en dat licht wordt steeds meer en dan schiet ik weer terug en dan heb ik toch wat van dat licht in mij. Dat is mijn persoonlijke ervaring.

Voor Uzelf is dat waarschijnlijk weleens wat anders, maar ik zou zeggen op ogenblikken, dat je werkelijk stokvast zit, dat je werkelijk geen kant meer uitkunt, heb je de grootste mogelijkheid, om dat licht te vinden.

Die goddelijke vibratie, die we dan niet kunnen bestemmen en waarvan we de frequentie niet op kunnen noemen - dat kunnen we natuurlijk wel doen, hoor, maar dan is het geen goddelijke vibratie meer, dan is het geen realiteit meer. Maar op het ogenblik, dat je werkelijk het gevoel hebt: hier zit ik, vastgebonden, ik stik er bijna van; als je dan op dát ogenblik kunt zeggen: ja maar, ik vraag niet meer naar het hoe en naar de bestemming en naar de zin of naar mezelf, ik vraag alleen nog maar naar de kracht, dan ben ik ervan overtuigd, dat U ook iets van die goddelijke vibratie kunt ervaren. Neem mij niet kwalijk, dat ik dat zo vertel, maar misschien hebt U er wat aan. En dan zal één ervaring U veel meer zeggen, wat die goddelijke vibratie voor U is, dan mijn hele betoog. Daar ben ik ook van overtuigd.

Kijk eens, filosofisch is het allemaal heel erg makkelijk. God is een wezen, waarvan de vorm niet bekend is, dat waarschijnlijk vormloos is. Dat wezen denkt. De gedachten zijn de trillingen en de botsing van die trillingen vormt de velden. En op de kruising van de velden ontstaat de materie, door de fluctuatie van de trillingen ontstaat de geest. Je kunt het zo mooi maken, als je zelf wilt. Maar één ding is zeker: ieder van ons heeft een eigen ritme. Ieder van ons heeft een eigen levensritme, ieder van ons heeft een eigen innerlijk ritme en daardoor kan ik dan de volgende stelling, - die dan weer zuiver speculatief is, van de een of andere filosoof - die kan ik toch wel ergens begrijpen, wanneer hij zegt: Wij allen zijn een deel van de goddelijke vibratie, één deel trilling van de totaliteit. En wanneer we deze trilling vinden, die we zelf zijn, dan zullen we dáárdoor groeien, dan zullen we méér onszelf worden, want veranderen kunnen we niet. Maar door de verandering worden we ons bewust van hetgeen wij zijn, wéten wij deel te zijn van een goddelijke vibratie, die de schepping in stand houdt en alle schijnbare wisselingen eigenlijk alleen maar tot stand brengt door zijn voortdurend gelijke vibratie, die wij zelf echter niet kunnen onderscheiden. Dan zeg ik: ja, dat lijkt er toch wel veel op.

Weet U, als je overgaat, dan heb je ook van die perioden. Er zijn er, die komen meteen in het licht en zijn misschien erg gelukkig. Ik voor mij, ik heb toch wel een klein stukje door wat men Schaduwland noemt moeten strompelen. En dan, wanneer je dat licht voor de eerste keer aanvaardt, dan zeg je: dát is God. Totdat je ontdekt, dat het alleen maar een wereld is. Maar op dát ogenblik, dat dat licht op je toekomt, dat je het kunt aanvaarden, zeg je: dat is God. En het vreemde is, dat je dan het gevoel krijgt, dat je door een omvormer heengaat. Je hebt zo het idee: ik begin te trillen en wanneer ik helemaal in dat licht sta, dan ben ik een ander geworden. Ik heb nog wel mijn eigen geheugen, mijn eigen persoonlijkheid, maar toch, ik ben een ander geworden. Ik dacht, dat je dat ook ergens wel als een ervaring van een deel van die goddelijke vibratie zou kunnen omschrijven.

Voor mij persoonlijk is de goddelijke vibratie in wezen de wetmatigheid, die ons bestaan omschrijft. Wat heel erg mooi gezegd is, maar ook heel erg vaag, zoals de meeste van die dingen. Maar ik geloof namelijk, dat God dus de grenzen van het mogelijke en het onmogelijke op een of andere manier varieert. Als het vandaag mogelijk is, is het het morgen niet meer; maar ook omgekeerd. Die verandering van waarden zie ik als iets, wat uit die goddelijke trilling ontstaat. Wetten, die voor ons onveranderlijk lijken en die toch in wezen geen rechte lijnen zijn, die ons bestaan afgrenzen, maar eerder golvingen van kracht, waardoor de grens soms wat dichterbij ligt en soms wat verder weg. Ik heb zo dat idee.

Dan zeg ik: ja goed, goddelijke vibratie: wat is het grote geheim daarvan? En dan duik ik natuurlijk weer met een ontzettende sprong in de arcana, dat hoort er nu eenmaal bij.

Wat is dat?

De arcana, zeg maar: de grote geheimen. En dan is er b.v. dit:

"Er is een harteklop in het Al. Deze ontstaat in elke sterrennevel en elke sterrennevel is in dit ritme gelijk, maar gebonden aan een onzichtbare bron. En het is deze harteklop van het leven, waardoor het vergaan en ontstaan van sterren mede wordt bepaald, waardoor alle leven in wezen in stand wordt gehouden of vernietigd. Nu kennen wij niet de kracht, die deze harteklop tot stand brengt maar wij weten, dat, belichaamd in een aantal zeer grote en zeer actieve sterren in het middelpunt van elke sterrennevel, oud of jong, een persoonlijkheid resideert, die voor ons God is.

Deze God zendt zijn krachten uit, zuiver stoffelijk zowel als geestelijk. En de golven, waarmee die krachten uitgaan, treffen alles wat leeft en al wat bestaat. Leef je in de materie, dan zijn er dus ook materiele stralingen, die je bereiken. Leef je in de geest, dan zijn het de geestelijke stralingen alleen die je bereiken. Maar je staat onder invloed daarvan. En dit ritme van de kern van een leven, waartoe je behoort, bepaalt je bestaan.

En dan zoeken de mensen naar gelijkenissen. En dan zegt één van hen: (en dat lijkt me ook nog niet eens zo vreemd): "Wij zijn als het kind in het moederlichaam, niet wetend van de wereld, die buiten ons bestaat. Maar de moeder voedt ons, Haar bloed pulseert door ons heen, het kloppen van haar leven klopt in óns leven. Zo is het ritme van de Schepper in ons, die zijn wereld niet kunnen beseffen." Ik citeer letterlijk. Maar het lijkt mij ook een mooie gedachte.

Dan wordt ik eventjes een klein beetje - ik hoop niet dat U het erg vindt - een klein beetje nuchter. Er zijn een hele hoop mensen, die willen opwaarts zweven in de goddelijke trilling en laat de rest dan maar rusten. Maar dat kun je niet, tenzij je jezelf hélemaal weg kunt cijferen. En dat is is, wat bijna niemand kan, d.w.z. niemand in de stof. Wij zijn dus niet in stáát om te zeggen: wij maken ons los van wat we zijn en we gaan op in die goddelijke trilling. We kunnen er hoogstens een beetje van ervaren. Laten we dan begrijpen, dat God voor ons in de eerste plaats te vinden moet zijn in de wereld, waarin wij leven. De goddelijke vibratie, de levende kracht pulseert immers in alles? Waarom zouden we de goddelijke kracht in de hemel zoeken, wanneer ze ons eigen wezen in stand houdt? Waarom zouden we die vibratie van de Eeuwige willen zoeken ergens in een mysterieuze andere wereld, wanneer ze ónze wereld voortdurend beheerst en haar ritme als het ware oplegt? Waarom zouden we ons bezig willen houden met allehand dromen over mooie en diepzinnige zaken, wanneer we alleen persoonlijk de werkelijkheid van de dingen kunnen vinden? En die werkelijkheid alleen kunnen vinden vanuit de wereld, waarin we leven en uit datgene, wat we zijn.

Er zijn mensen die dromen, dat ze hoog verheven zullen worden boven anderen. Nu ja, dat is met kinderen ook zo: de een wil asman worden, de ander roverhoofdman, de derde minister-president en er zijn er zelfs bij die zeggen: ik zou wel God willen worden. Dat neem ik ze helemaal niet kwalijk. Grote mensen zouden dat ook wel willen, ze weten alleen, dat het niet kan. Dan dromen ze, dat het misschien láter in een andere wereld zal gebeuren. Och mijn lieve mensen, verbeeldt je nou toch niks! Wat je bent wordt bepaald door je innerlijk, door al je mogelijkheden. Je kúnt niet ineens opgroeien van loopjongen ergens in een kantoor tot directeur van een consortium. Daar is een proces voor nodig en dat proces zul je door moeten maken. Dat is op aarde normaal, waarom zouden we aannemen, dat het ten aanzien van de goddelijke vibratie anders is? Laten we dan beginnen om die vibratie eerst te vinden in de werkelijkheid, die we leven. Laten we eerst proberen, juist in die ogenblikken, dat we gebonden lijken te zijn, dat alles wat we willen en wat we zouden willen niet meer mogelijk is, die vibratie terug te vinden juist in onszelf. En dan hoeven we helemaal niet wég te stappen van de wereld, we hoeven niet weg stappen uit onze sfeer. Laten we maar rustig onze eigen wereld of onze eigen sfeer aanvaarden.

Weet U, groeien, dat lijkt de meeste mensen: veranderen. Ik geloof, dat het alleen 'méér worden van wat je bent' betekent. En als de goddelijke vibratie merkbaar wordt, dan zal die voor jou nooit merkbaar kunnen worden in iets, wat je niet bent. Ze kan alleen merkbaar voor je worden in datgene, wat je wérkelijk bent. En daarom moet je het maar een beetje nuchter aanpakken.

Mysterieën, ze zijn er genoeg. Spreuken, die vibraties oproepen? Ik zou ze U bij honderden voor kunnen zeggen. Maar wat betekenen ze? Wat betekenen ze? We hebben het daarnet gezien, toen ik dat ene woord uitsprak: Adonai. Sommigen van U werden werkelijk beroerd, anderen dachten: hé, wat is er een vreemde spanning. Er waren er ook bij, die dachten: waarom gebeurt er nou niks? Zo is het toch? Maar als dat dan zo is, dan wordt toch ook duidelijk, dat we het met onze incantaties en onze spreuken, met onze magische ritens ook niet tot stand kunnen brengen. Voor een enkeling misschien, maar nooit voor iedereen. Het enige, waarop we kunnen vertrouwen, dat is: in onszelf is iets van die God aanwezig, die goddelijke vibratie, die trilling van het goddelijke leven, die bestaat óók in ons.

En wanneer wij in onszelf die vibratie hoe dan ook maar kunnen aanvaarden, en kunnen opnemen, dan zal de rest zich wel regelen. Dan hoeven we helemaal de wereld niet uit, dan zullen we alleen leren om God een beetje meer te zien in die wereld.

Nu ja, dat is misschien heel erg nuchter. Maar weet U, een filosofie, juist over deze dingen, is zo vaak het opbouwen van een hele theorie op het onbekende. Wanneer ik zeg: God, dan zeg ik in wezen niets. Ik zeg er alles mee, voor mijn eigen gevoel, maar ik zeg niets. Ik weet niet, wat God is. Als ik zeg: goddelijke vibratie, dan neem ik aan, dat er iets is, vanuit mijn eigen standpunt. Maar is het dan werkelijk? Ik weet het niet eens.

Laten we eerlijk zijn. Wanneer we zeggen, dat Jezus de eniggeboren zoon Gods was, nedergedaald op deze wereld, dan zeggen we iets, wat we gelóven, niet iets wat we wéten. Er is geen zekerheid, we hebben geen been om op te staan, als het er op aan komt. Alleen maar een hele hoop theorieën, filosofieën. En zo goed als, bij nader onderzoek - wij weten b.v. wie Jezus was - je een hele hoop kunt leren, zo kun je geloof ik ook wel over al die theorieën en filosofieën léren. Maar je moet er niet van uitgaan, dat ze wáár zijn. Je moet ervan uitgaan, dat er mogelijk iets uit te leren valt. Dat is iets, wat een hoop mensen je altijd kwalijk nemen.

Het is heel vreemd. Wanneer je een mens gaat vertellen, hoe hij zijn zaken moet regelen, dan zegt hij: Hé, wat mankeert jou, ben je helemaal gek? Dat kan ik zelf ook nog wel. Maar als je tegen iemand zegt: Kijk, geestelijk zie ik het zo en zo, en regel dat maar zelf! dan zegt hij: Hé, zelf regelen? Waar is de profeet, waar is de voorman, waar is de priester, die het in orde maakt? Waar kan ik God en zijn lieve heiligen vinden, waar heb ik mijn bemiddelaars, mijn makelaars, die eventjes voor mij de zaak bij God in orde maken, want dat kan ik zélf toch niet? Is het niet zo?

Ja, ik vind dat eigenlijk iets vreemds. Weet U, in sommige lithanieën - ik weet niet, of U een lithanie kent; dat is dan een opsomming van een hele hoop persoonlijkheden en de rest, daarom is het dan lithanie en daar komt dan nog wat achter. En dan hoor je vaak - parafraserend, hè -: Heilige Januarius, bidt voor ons, Heilige Jodocus, bidt voor ons, Heilige Rosalia, bidt voor ons en dan gaan ze zo maar door: Bidt voor ons. Iedereen moet voor ze bidden! Waarom doen ze het verdomme zélf niet? (Hilariteit)

De mens zegt: ik geloof, dat God mijn Vader is. Kijk eens, als je wat nodig hebt en je hebt een vader, dan ga je naar hem toe en dan zeg je: "Hé ouwe, luister m's". Als God je vader is, kun je heus wel wat tegen hem zeggen, nietwaar. En ja, vader zal ook weleens zeggen: Ja hoor eens, vandaag geen extra zakgeld! Mag je zeggen: ploert. Doe je ook weleens. Oude man heeft weer geen begrip voor die jongen, weet je wel? Mag ook, rustig, waarom niet? Maar laten we dan toch eerst eens uitgaan van wat wij geloven, wat voor ons innerlijk wáár is, laten we het eens zélf doen. Waarom hebben we altijd iemand nodig om ons te vertellen, wat goed en kwaad is? Weten we toch zelf ook wel? Ja, de meeste mensen vragen aan een ander, wat goed en kwaad is, in de hoop, dat de ander datgene, waarvan ze voor zichzelf weten, dat het kwaad is, door die ander goed genoemd kan worden, zodat ze het tóch kunnen doen. Zo is dat nu eenmaal.

We staan hier nu met een onderwerp: goddelijke vibratie. Het klinkt fantastisch. En filosofisch, ik heb het U laten horen, is er het een en ander over te zeggen. Maar al weten we er nu alles theoretisch van en er is niet érgens iets in onszelf, wat méé pulseert of meevibreert of mee die kracht uit kan dragen, waar zijn we dan nog? Dat moet U mij eens vertellen. Als je precies weet, hoe de hemel er uit ziet, ben je niks waard. Wanneer je éen flonkerend ogenblik de hemel in jezelf kunt ervaren, dan ben je verduveld dicht bij God. Dáár gaat het nu eenvoudig om. Wát ben ik? En dat betekent niet: wat ben ik uiterlijk, maar dat betekent: wat kan ik innerlijk zijn, wat kan ik innerlijk doen. Pas wanneer je vandáár uitgaat, dan heeft het misschien zin om dat onbestemde, dat vreemde licht, dat je in jezelf kent - en ik heb het ervaren, ik heb het U gezegd: het is er, voor mij is het er absoluut - te zeggen: kijk, dat is nu de goddelijke vibratie. En dan geven we er een naam aan, zoals we een naam geven aan God en aan al zijn heiligen.

Zoals we precies weten te vertellen, hoe die hele hemel ingedeeld is of we er een bespreekplateautje van hebben en kunnen zeggen: oh, hier is nog een stoel vrij en daar komt St. Joris te zitten. Zo kolderiek doen we dat. Maar, dat zijn toch maar voorstellingen, dat weten we toch allemaal niet? Wat we in onszelf ervaren, dat is het enige. En daar geven we dan een naam aan. Laten wij dan maar de naam "goddelijke vibratie" geven aan datgene, wat ons beroerd en wat we niet begrijpen. Datgene, dat sterker is dan we zelf zijn. En dat ons toch niet vernietigt, maar ons méér onszelf maakt. Iets, dat ons een ogenblik losmaakt van een hoop van onze illusies en waanvoorstellingen en ons toch eigenlijk éventjes laat ervaren, dat je ondanks alles geluk, vrede kracht in jezelf kunt kennen.

Zolang wij denken, dat we met ons leven betalen voor iets, dat later wordt geleverd, heb ik het idee, dat we bestellen bij de verkeerde firma. Maar zodra we beseffen, dat leven alleen een receptakel is, de kelk als het ware, waarin die vibratie zich kan manifesteren, dat het dáárom gaat voor ons, dat dát ons geluk is, dat dát onze werkelijke kracht is, dat we daaruit écht en werkelijk leren leven, dán, mijne vrienden, dán kunnen we zeggen: hier is goddelijke vibratie.

En nu kunt U zeggen: Ja, je hebt een hoop gekletst en je hebt weinig gezegd. Maar ik heb in ieder geval geprobeerd, de waarheid te zeggen. En U niet alleen maar bezig te houden met hele reeksen van mooie theorieën. En dat we er straks na de pauze over praten, dat weten we ook.

Het is alleen de vraag: wat zeg je erover? En moeten we dat nou goddelijke genade noemen. Ja, dat weet ik ook nog niet. U kunt al die vragen geven en ik zal proberen ze te beantwoorden. Maar onthoudt wel één ding: wanneer ik U zeg: dit is een filosofie, dat citeer ik van dáár uit, dan maak ik daarmee duidelijk, dat mensen het wel een keer gezegd hebben, maar niet, dat ik wéét, dat het zo is. Datzelfde zult U bij de vraagbeantwoording ook krijgen. Want, wanneer we eerlijk zijn, dan is het eerste wat we toe moeten geven: we spreken vaak erg veel over God, we wéten niéts van hem. We beroepen ons op zijn openbaring, die we in de eerste plaats meestal niet volledig kennen en waarvan we in de tweede plaats niet weten, of ze werkelijk openbaringen zijn. We beroepen ons op Zijn WIL, en als we het goed nagaan, is dat meestal datgene, wat op een gegeven ogenblik het nuttigst is voor een bepaalde gemeenschap of datgene, wat we op een andere manier een ander niet op kunnen leggen. Laten we realistisch blijven. Laten we alsjeblieft niet proberen, ons leven en onze werkelijkheid te vervreemden, van de wereld waarin we bestaan en de mogelijkheden, die we hebben. Laten we liever proberen, in die werkelijkheid, waarin we bestaan, juist op de ogenblikken misschien, waarin we dénken, dat ze niet te dragen is, de essentie te ontdekken, die voor óns God is. De essentie te ontdekken, die voor óns werkelijkheid is.

En laten we dan alsjeblieft niet zeggen: God, verander ons. Laten we alleen maar zeggen: Laat die kracht in mij zijn, dóór mij werken. Laat die kracht een werkelijkheid zijn, waardoor ik leven kan. Dat lijkt mij het beste.

En na de pauze kunt U natuurlijk zeggen, wat volgens U het beste is en volgens U verkeerd is gezegd, wat volgens U beter anders zou kunnen worden opgevat. Dat is Uw volste recht. Alleen één recht hebt U volgens mij niet. Dat is: hier komen, zo'n onderwerp aanhoren en er niet over denken. Want, wanneer wij als mensen of als geesten ons bezig houden met het Hoogste, dan is het ook de moeite waard, om daar onszelf af te vragen: Wat is dit voor mij? En hopelijk doet U dat dan wel. Dat behoeft U vanavond niet doen, dat doet U maar eens, wanneer U de tijd ervoor hebt desnoods, maar ik hoop wel. dát U het doet. Tot straks.

D I S C U S S I E

Zo vrienden,

Nu gaan we kijken, wat U over goddelijke vibraties denkt te weten. Het zal wel niet veel zijn! Oh, pardon. (Hilariteit) We zullen kijken.

In hoeveelheid is het inderdaad niet veel. Er zijn maar twee schriftelijke vragen binnegekomen. De eerste vraag is:

Ik heb begrepen, dat wij moeten proberen, de goddelijke vibratie in ons op te nemen opdat wij beter God's wil kunnen volbrengen. Is er een methode om dat te bereiken of moeten wij de momenten van genade maar afwachten?

Ja, Genade. God's Wil. Het zijn allemaal van die moeilijke termen, vindt U niet? Ik geloof, dat je het misschien het beste zó kunt zeggen:

Kijk eens, wij leven - volgens mij tenminste - in God. Wanneer God het Alomvattende is, dan moeten wij er wel in zitten, dacht ik zo. En wanneer God de enige kracht is, waar alle leven uitkomt - wat ik geloof - dan is het God, die ons in stand houdt. God is in ons. En wat wij nu die goddelijke vibratie noemen, dat is de kracht zélf. We hoeven ons er niet voor open te stellen om ze te absorberen, ze is er tóch. Zonder dat kunnen we niet bestaan. Maar wat wel het geval is natuurlijk: we moeten proberen, om ons ervan bewust te worden. dus om ze te beleven. Dan zegt U: ja, moeten we daar nu maar op wachten? Ik dacht, dat er nog wel een paar mogelijkheden waren, ik zal ze U zo dadelijk opsommen.

Dan zegt U: is dat genade? Ik vind genade in dit geval een gek woord. Misschien ben ik erg menselijk nog in mijn denken, maar ik zou zo zeggen: wanneer er een God is, die ons maakt, die ons in stand houdt, die ons dat wereldje geeft met al zijn pijn, met al zijn beleven, met al zijn plezier, dan moet hij daar toch wel wat tegenover stellen. Ik geloof, dat het geen genade van God is, maar dat God gewoon beantwoordt aan de Schepping, zo goed als de Schepping aan God moet beantwoorden. En daarom vindt ik dat woord genade ergens een beetje pijnlijk. Het is net iets, dat naar willekeur wordt uitgedeeld. Ik zou het danook eerder willen zien als iets, dat we allemáál kunnen vinden, niet als iets, waar je op hoeft zitten wachten.

En: God's Wil? Ja, wat wil God eigenlijk? Wie kan me dat vertellen? O ja, ze vertellen een hele hoop. Bepaalde stammen vertellen, dat God wil, dat je naar je buurman gaat, hem zijn kop afslaat, die dan rookt, met heet zand vult, weet je wel, dat hij mooi klein is en dan hang je hem neer. En dan geloven ze, dat dat God welgevallig is. En ergens anders zeggen ze: Gij zult niet doden. En dan zeggen ze ook: dat is God's wil. Ik vind dat zo iets moeilijks. Ik geloof, dat ik ten hoogste zou kunnen zeggen: Wanneer je God beleeft in jezelf, dan ben je onverschilliger tegenover wat men zégt, dat God wil. Dan leef je meer in overeenstemming met de waarheid. En als God iets wil, dan dacht ik, dat het een wetmatigheid is, die ons omvat. Maar ja, laat ik niet te veel uitwijden, dat is helemaal niet nodig. In zoverre mijn eerste reactie op de vragen.

En nu: kunnen we iets doen? Nu, ik zou in de eerste plaats dit zeggen: Wanneer wij ons beroepen op God, dan moeten wij niet proberen om te schreeuwen, dat hij ons hoort, dat lijkt mij helemaal niet nodig, maar we moeten proberen hem te zien, zoals hij er is. We moeten doodgewoon vragen: waar is, wat ik God noem? Waar is het? En dat geconcentreerd. Dan krijgen we vaak het gevoel eerst wel van een leegte, maar later ontdekken we, dat in die leegte een vreemde kracht is. Die kracht wordt dan zo langzaam maar zeker een soort licht voor ons. Dat is dan het eerste.

In de tweede plaats: Ja, om God te zien, God te beleven, al is het dan maar in jezelf, moet je de betrekkelijkheid wel beseffen van alles, wat er in de wereld is. Dus je moet begrijpen, dat alles wat je bent en wat je gaat doen en wat anderen zouden moeten doen - dat laatste vooral, daar maken de mensen zich ontzétend druk over - dat dat allemaal eigenlijk van geen belang is. Of je nu pijn hebt of niet, of je nu rijk bent of arm, of we nu eerlijk zijn of niet eerlijk, is op zo'n ogenblik niet belangrijk. Belangrijk is gewoon, dat je bestaat! En dat God er is. En ik dacht, dat, wanneer je je zo in kunt stellen, dat je toch wel ergens iets ervaart. En dan moet je niet zeggen: Oh, ik heb het in mijzelf ervaren, in mij is het, dus het zit wel goed, dan moet je ook buiten je gaan kijken. Wanneer je in jezelf iets van God gevonden hebt, dan zul je het buiten je terugvinden. En dan probeer je dus, om de dingen, die buiten je bestaan, te gaan beseffen als een deel van die God, dat is dus ook als een deel van jezelf. Want dan wordt die mogelijkheid, om die goddelijke vibratie - of hoe je het noemen wilt - te beleven, dus steeds groter.

U zult zeggen: ja, dat is niet erg exact. Ik kan niet zeggen: als U zó op de vloer gaat liggen en U steekt zo het ene been en dan het andere omhoog, dan komt God wel naar beneden. God is geen gymnastiekleraar, ondanks alle Yoga. En ik kan ook niet zeggen: Wanneer U geknield ligt en U houdt het zolang, zonder eten en drinken vol, dan komt hij wel. Het is mogelijk, dat U hem dan ervaart. Maar dan wordt U toch zeker niet daardoor beroerd, doordat U niet eet en niet drinkt en weet ik, wat nog meer. Dan wordt u alleen daardoor beroerd, omdat U uiteindelijk álles daarop richt. En dát is het enig belangrijke.

Ik geloof, dat als je leert, in je leven een zekere onverschilligheid te hebben tegen verschijnselen en gelijktijdig een enorme interesse - zo zou ik het het beste kunnen noemen - voor dat onbestemde, dat goddelijke, wat er toch overal in te vinden is, dat je dan de beste kans maakt, om God te beleven. En, als je ermee begint, dan zal het in het begin wel eens tegenvallen, maar dan moet je niet zeggen: God antwoordt mij niet, zijn genade beroert mij niet, zoals ze dat zeggen tegenwoordig. Maar je moet gewoon zeggen; hoor eens, ik ben nog niet ver genoeg. Ik kan nog niet genoeg in mijzelf doordringen, ik kan nog niet mezelf ver genoeg losmaken van de dingen die om mij heen zijn. Is dit voldoende? Als het het niet is, zegt U het maar.

x Ik denk aan de kerken, die het al zó moeilijk hebben tegenwoordig. Dus we kunnen zeggen: die methode van de kerk - die vraag komt bij je op - doet die het nu nog wel?

- Ik zou zeggen: die methode van de kerk - dat is natuurlijk wel een heel ander punt - maar die methode van de kerk is in feite, zoals we dat toch wel heel goed moeten begrijpen, een kwestie van dictatuur. De kerk dicteert wat waar is. Met andere woorden: niet, wat jij beleeft en wat in jou bestaat, is belangrijk, maar alleen de letterlijke aanvaarding van iets, waarvan een ander zegt, dat het waar is. En ik geloof, dat dát het grote bezwaar is. Een mens, die zijn God zoekt in deze tijd, die zal in de kerk veel steun kunnen vinden. Maar alleen, wanneer die kerk hem dan ook steunt, om op zijn wijze God te vinden. Niet, wanneer die kerk probeert om hem tot een werkelijk "schaap" te maken, zogezegd. Dat alleen "bèè" mag roepen en de herder bepaalt, waar hij naartoe gaat. De kerken in deze tijd falen, omdat ze niet begrijpen, dat een absoluut leergezag niets te maken heeft met God. De hele theologie is mensenwerk. Nu kunnen we wel vertellen, dat de Heilige Geest voortdurend ergens aanwezig is, maar dat moet je dan ook maar aannemen. Bewijzen zie je er niet veel van.

Die kerk was vroeger ver weg. Een bekend verhaal misschien, maar... Een schrijver vertelde eens zo'n verhaal over een Jood, die er over denkt, om katholiek te worden. En zijn vrienden proberen hem daarin aan te moedigen, maar remmen hem af, wanneer hij zegt: ik wil naar Rome! De man gaat toch naar Rome toe. Hij ziet dat allemaal daar, het was niet veel moois. Hij komt terug. Ze vragen hem: wat heb je gezien. Nou, zegt hij, die paus deugt niet, er wordt ontzettend geïntrigeerd onder die kardinalen, kortom, er zijn een hele hoop dingen, die niet deugen. Dan zeggen ze: Nou ja, het spijt ons, want we hadden toch graag gezien, dat je ook katholiek werd. Ja, zei hij, maar ik wordt ook katholiek. Ze vroegen: hoe kun je dat nu rijmen? Nou, zei hij, een geloof, dat kan blijven bestaan ondanks een dergelijke leiding, is de moeite waard om te aanvaarden.

Dat is inderdaad wat anecdotisch, maar er zit wel iets in. Ik geloof, dat iemand in een kerk blijft óndanks die kerk. Dat hij God vindt ondanks die kerk. En dat de kerk op zijn wijze een steun kan zijn, kan een enorme steun zijn. Maar dan moet ze ook begrijpen, dat ze niet méér dan dat is. Het denkbeeld van: Wij houden de sleutels van de hemel, dat is, neemt U mij niet kwalijk, weleens een beetje erg verwaand.

x U zoudt de kerken niet willen opruimen?

- Neen. Er zullen altijd mensen zijn, die kerken nodig hebben, zoals er kinderen zijn, die een moeder nodig hebben, die ze op een of andere manier steunt opdat ze niet te vaak vallen, totdat ze leren op eigen voeten te staan. In deze zin zijn de kerken geloof ik wel belangrijk. Maar ik geloof, dat de kerken zich niet aan moeten matigen, alle schreden op dezelfde wijze te blijven leiden. Op het ogenblik dat ze dat doen, vervreemden ze vele gelovigen van zich. En het jammere is, dat dan het goede, wat er in ligt, verloren gaat door het verzet, dat in feite alleen maar tegen de bemoeizucht ontstaat.

x Is het voor de kerken, in verband met de vibratie, niet belangrijk om b.v. gregoriaans en dergelijke dingen te handhaven?

- Wanneer wij uitgaan dus van de magische aspecten, die vooral in de kerk van Rome nog heel sterk naar voren komen, zoals ook in de gehele symbolieke opmaak van het gehele kerkgebouw, dan moeten we zeggen: ja. Want wanneer deze mensen overgaan in de landstaal, dan veranderen ze iets. Ik zou zeggen, wanneer je naar een kerk toegaat, lees dan desnoods de vertaling, als je het wilt begrijpen, maar handhaaf de sonoriteit en daarmee de vreemde, eigen magische vibratie, die het Latijn heeft gekregen, sedert het een dode taal werd.

x Zijn er nog andere methoden, volgens U, buiten de kerken om, die kunnen doen bewerkstelligen, dat de goddelijke vibratie in je opneemt?

- Ik geloof, dat elke weg, die je kiest, wanneer je zoekt naar God, uiteindelijk tot God voert. En dat elk systeem, dat daarop is gericht, kan dienen als een stutse of een steun, mits je begrijpt, dat het een steun is en niet een absolute waarheid. Weet U, het ellendige is dit; het is ook een verhaal van een vriend van mij. Als ik teveel vertel, dan zegt U het maar. Ik hoor, er zijn maar twee vragen dus dan kan het wel.

Een vriend van mij vertelt hemelpoortverhalen, en een daarvan gaat ongeveer als volgt.- Ik kan het helaas niet op zijn onnavolgbare wijze vertellen -.

Er was dus een man, die ontzeten veel gestudeerd had in de magie, in de Kaballah, alchemie etc. En op een gegeven ogenblik was hij erin geslaagd om de Steen der Waarheid te maken. Dat was nog meer dan de Steen der Wijzen. Het was een mooie grote steen en daarin was alle waarheid verenigd, die in het menselijk leven en het kosmisch bestaan aanwezig kon zijn. En daar was hij zo ontzettend blij mee, dat toen hij doodging en de doodsengel zei: Joh, oprukken, je bent hier klaar! hij, als geest, nog gauw die steen greep en begon het steile pad naar de hemel te beklimmen. Nu ging toevallig op dat ogenblik de hemelpoort open en hij zag iets van God's glorie. En hij was zo ontzettend blij, dat hij uitriep: Hallelujah! En bom, daar ging die steen uit zijn opgeheven handen. Die steen kwam op aarde terecht en ja, het is een broos kristal, de waarheid, ze spette uiteen in ontelbare deeltjes. En zo nu en dan vinden de mensen een deeltje ervan. En als ze er een hebben, kijken ze er naar en zeggen: IK heb de enige waarheid! Maar pas, wanneer alle waarheden weer tezamen zijn gekomen, zal de totale waarheid van de kosmos weer bestaan. Dat is het verhaaltje.

x Dus, laat ieder op zijne wijze zalig worden, daar komt het eigenlijk op neer.

- Daar komt het inderdaad op neer.

x Jeder macht seiner Fasson

x Ja, Frederik de Grote.

- Ja, ik meen, dat je het misschien nog anders kunt vertalen in heel goed nederlands: een ieder, die streeft, heeft recht op zijn eigen stomiteiten. Want daar leer je uit.

Nu, daarmee hebben we geloof ik het zaakje al wel duidelijk gemaakt. Overall, waar we iets vinden, waar voor ons waarheid in ligt, daar vinden we ook een vertrekpunt voor ons streven naar de werkelijkheid. En wanneer we dat nu maar doen, dan komen we verder. Maar dan moeten we het wél oprecht doen.

x Ik heb nog een bezwaar. Ik bedoel, er zijn een hele hoop mensen, die hebben toch een soort catechismus of een lering nodig, want als ze die niet hebben, dan worden ze helemaal aan zichzelf overgelaten en dan redden ze het niet, geloof ik. Geloof U niet, dat er iets meer methodisch moet gebeuren dan U nu hebt aangegeven?

- Ik geloof, dat binnen elke instelling, binnen elk systeem methodisch gewerkt wordt en dient te worden. Maar dan moeten we ook wél begrijpen, dat de methode in zichzelf alleen maar een benadering tót de waarheid betekent, maar niet in zich de waarheid is. Want wanneer U mij vraagt, wat ik denk over de kerken en over de opvoeding en een hele hoop andere dingen, dan zeg ik: kijk eens, de fout, die jullie maken, is op het ogenblik, dat je iedereen tevreden wilt stellen aan de ene kant, maar aan de andere kant niet wilt veranderen. Jullie moeten leren om zelf te veranderen en daarbij de waarheid in stand te houden. Je moet niet de uiterlijkheden veranderen om de innerlijke essentie gelijk te houden, je moet zelf groeien. Je moet weten, wat je in wezen betekent

Dat betekent voor de Christenenb.v. - neemt U mij niet kwalijk, dat ik het zeg - dat zij afstand doen van hun kerkgebouwen en hun behoefte, om vaste heilige goden te hebben. En dat zij begrijpen, dat de leer pas dan werkelijk kan leven voor de mensen, wanneer de verkondigers van de leer niet leven boven maar met de mensen.

x Maar dan zullen ze toch nog wel kerkgebouwen nodig hebben.

- Een kerkgebouw is iets, wat alleen en heilig wordt gebruikt, voor een eredienst. En heeft Jezus zelf al niet gezegd: Denkt gij werkelijk, dat gij God alleen kunt eeren in de tempel van Jeruzalem en niet op de heuvelen van Samaria? Ik dacht, dat daar het grote probleem lag. Christen zijn moet in de eerste plaats een wijze van leven zijn, niet alleen maar een manier van geloven. Pas wanneer men dat gaat begrijpen, dan kunnen ook de christelijke kerken weer meer inhoud krijgen. Het vreemde is, dat de gangbare kerken dus steeds leger worden en dat er steeds minder roepingen zijn, zoals dat dan heet, behalve in onderontwikkelde gebieden, waar je er beter op wordt, wanneer je een roeping denkt te hebben, maar dat daarnaast zo ontzettend veel sekten optreden. Sekten, die de kinderen van Jezus of de Heilige Familie of wat anders heten. En waarin die mensen dan ineens wél met een enorme inzet en intensiteit te werk gaan. Vraag je eens af, hoe dat komt. Ik geloof, dat dat komt, omdat ze daar zélf iets doen, zélf iets zijn en niet alleen maar de volgzaam schapen moeten zijn in een vastgetekend kader. Een goede herder volgt zijn kudde tot zij in gevaar is. Dán drijft hij haar naar veiligheid. Dat hebben de meeste herders niet begrepen. Die denken: die rotbeesten hebben maar te vreten, waar ik het goed vind. Nu ja, dat was even het een en ander over kerkelijke dingen, maar laten we nu weer teruggaan naar de goddelijke vibratie.

x U zei, dat Nederlanders altijd vragen "wat heb je er nu aan?". Maar ik zou graag willen vragen: "Wat heeft God eraan, als een mens zijn vibratie als een absolute werkelijkheid in zichzelf ervaart?"

- Ja, dat kunt U alleen aan God vragen, niet aan mij. (Hilariteit)

x Dat vind ik ook een typisch nederlandse eigenschap. De doorsnee nederlandse is volkomen bereid om de Koningin te vertellen, hoe ze zich moet voelen op Soestdijk, wanneer ze weer naar zo'n optocht moet kijken. U vindt het misschien een beetje vreemd als ik dat zo zeg, maar dat is toch precies hetzelfde. We kennen God niet eens. God is zo groot, dat we er niet eens bij kunnen. We leven in God, we zijn hoogstens een partikelkje van God. Hoe willen wij ons nu vermeten om uit te maken, wat het voor God betekent? Oh, ik wil U wel een paar theorieën aanhalen, hoor. Eén ervan is deze: God spiegelt zich in de schepping. En op het ogenblik, dat de schepping God bewust erkent, kent God zichzelf in de schepping en verenigt hij zich daarmee. Dat is een van de vele. Maar dat zijn allemaal theorieën. Wat weten wij, wat God is? Hoe God is? Waarom God is? Wat weten wij ervan? We weten er niets van.

x Een beetje vindt je in de mystieken

- Ja, maar een mystica, een mysticus beleeft op zijn wijze. En ik kan me voorstellen, dat een kat een mens beleeft, of een hond een mens beleeft en daar een beeld van heeft. Maar het niveau is zo verschillend, dat hij niet begrijpt, waaróm die mens het ene moment zus en en andere moment zó doet. Ik denk, dat wij ten aanzien van God nog een grotere afstand te overbruggen hebben. En dan lijkt het mij wel erg vermetel om te zeggen: ja, wat heeft God eraan? Er zijn een hoop theorieën die vertellen, waarom we goed moeten zijn, omdat God er gelukkig mee is. Maar als God zijn geluk afhankelijk moet maken van de schepping, dan is hij voor mij geen God. Dat is precies hetzelfde als kort geleden een vriend van mij gevraagd werd: Broeder - je hebt van die mensen, die broederen graag - broeder, heeft God de mens geschapen in zijn huidige vorm? Mijn vriend zei: Nou, ik weet het niet zeker, maar als hij het gedaan heeft, is het een groot humorist. Ik bedoel, je kunt de zaak beter wat relativeren. Laten wij nou maar niet proberen om uit te maken, wat God moet voelen en wat God is, of wil. Laten we alleen maar proberen om uit te maken, wat wij van God kunnen beleven en wat wij in onszelf ervaren als God, laten we dat dan maar waarmaken. Ik dacht, dat we dan al meer dan werk genoeg zouden hebben. Maar misschien vergis ik me, hoor. Goed, dat was mijn antwoord hierop.

x Er was nog een mondelinge vraag

x Ik wilde vragen. Is het noodzakelijk, of liever aanbevelenswaardig om een spanningsveld te creëren, hetzij buiten jezelf in je omgeving, hetzij in je eigen gedachtenveld om vanuit dat spanningsveld een betere vibratie te kunnen opvangen van het ..... en vanuit de polariteit de vibratie ervaren?

- Of je polariteit kunt ervaren weet ik natuurlijk niet. Maar wat die vibratie betreft, kan ik het weer met een eenvoudige vergelijking doen. Wanneer een snaar strak gespannen is, vibreert ze sneller en beter. Wanneer wij voor onszelf een zekere, noem het maar, gespannenheid in dit opzicht is concentratie misschien beter, kunnen tot stand brengen, zullen we gemakkelijker reageren, gemakkelijker ervaren dus, wat er is, dan zonder dat. Nu ben ik misschien wat dat betreft heel erg heidens. Ik geloof namelijk niet, dat God ooit een deel van zijn schepping voor goed ergens op de brandstapel zal brengen of zo. Ik geloof, dat we allemaal wel eens een keer zover zullen komen, dat we weten, wat God is, dat we er één mee kunnen worden. Maar ik ben er ook van overtuigd, dat, wanneer wij die erkenning niet willen aanvaarden, wanneer we proberen een God te maken, die óns past inplaats van de God te beleven, die er is, dat we dan heel wat keren in het buitenste duister - zoals dat heet - zullen moeten wachten, totdat we met alle pijn en ellende dan eindelijk weer gebaard worden in een wereld van licht. Voldoende?

x En wat die Rode Adam betreft, is dat ook weer een personificatie van een bepaalde waarde of is dit inderdaad zo?

- Het is een gelijkenis. Het is altijd zo, dat wanneer je komt aan die punten die menselijk niet te begrijpen zijn, dat je tot een analogie komt. Een analogie is nooit een volledige waarheid, maar ze kan er soms een denkbeeld van geven. Wanneer ik U een wezen moet beschrijven, dat ergens op een andere planeet leeft, dan kan ik natuurlijk wel precies gaan vertellen, wat zijn visueel vermogen is en dit en dat, maar dan breng ik maar heel weinig over. Maar nu kan ik wél zeggen: kijk eens, het lijkt een beetje op een kangeroe, maar dan met zwemvliezen en met een allesetersgebit en met hele mooie oortjes, die ook nog kunnen wenden. Dan heeft U een beeld ervan. Als U later daar komt, zult U ontdekken, dat het wezen helemaal niet op een kangeroe lijkt en er zeker niet mee identiek is, maar dat het er wel aan doet denken. Dat is nu een gelijkenis. Een gelijkenis een parabel gebruik je om iets duidelijk te maken, zodat iemand tenminste kan voelen, wat de waarheid is, omdat je hem niet kunt omschrijven. En dat is met die Rode Adam ook. Die Rode Adam is een legende, een verhaal, waar ergens wel een waarheid in schuilt, naar ik meen, Ik geloof namelijk niet, dat je als individu los kunt staan van het ras, de totaliteit dus, waar je toe behoort. Althans geestelijk heb ik daar tot nog toe geen regel voor gevonden. En ik geloof dus, dat die eenheid met alles, met verleden en toekomst, dat die ook waar is, dat onze werkelijkheid tijdloos is, omdat ik bepaalde dingen ervaar, die mij dat doen denken. Maar ik heb nog nergens een rode Adam gezien, begrijpt U? Ik zie dit als een gelijkenis om iets aan te duiden van een eenheid, een totale gebondenheid, die in God bestaat, ofschoon wij ze niet beleven.

x Zijn er in de boeken van Blavatski, met name in Isis ontsluitend en de Geheime Leer arcana verwerkt?

- Ja, er zijn bepaalde arcana in verwerkt, inderdaad. Er zijn enkele waarheden gegeven over b.v. de ontwikkelingscyclus, ofschoon die hier heel sterk in rassen is gefixeerd, wat natuurlijk niet waar is. Er is gefixeerd in mensen, nooit in rassen. Er wordt het een en ander onthuld over ~~de~~ kosmische relaties. Maar het wordt allemaal gezegd, dat mogen we niet vergeten, op basis van boeken, die tot de vroegste Hindoe cultuur behoorden. En ze worden geïnterpreteerd door een dame, die, noezeker ze misschien op bepaalde punten geestelijk bekwaam was, toch zeker een lastige tante was, die heel vaak aan haar waarheden kritisch commentaar heeft opgehangen over de wereld, zoals zij die zag. En daar zit je dus met de grote moeilijkheid. Zij heeft een bepaalde opvatting over de medische stand, die misschien weleens juist kan zijn, maar die zeker niet algemeen waar is. Ze koppelt dat aan een strofe uit het boek Djahn en een paar dingen over zeg maar evenwichtsharmonie, de evenwichtslere, die op zichzelf tot de kleine arcana kunnen behoren. Maar dan eindigt ze gewoon met te zeggen: ja, die dokters deugen niet. En dat is nu weer iets, dat bij haar niet deugt. Begrijpt U, wat ik bedoel?

In hoeverre is het Boek Djahn compleet in haar geschriften?

In haar geschriften is maar een heel klein en dan nog sterk geselecteerd deel van het werkelijke boek, dat zij Djahn noemt - het heeft een andere titel - opgenomen. Het is namelijk een boek, dat, naar men zegt, het eerste commentaar bevat op de werkelijkheid en waaruit de Vedah geschreven zijn. En zij neemt daar een aantal delen uit, maar, wanneer ik een Evangelie neem of een Bijbel, dan kan ik daar een hoop uithalen, dat er werkelijk in staat en toch iets anders zeggen. Neem nu b.v. een van de kleine profeten. Die zegt dus, dat één handvol rust meer waard is dan twee vuisten vol arbeid. Nou, die man heeft zich gewoon tot profeet van de vakbond gemaakt. En dat was duizenden jaren geleden, hè? Nu kan ik dus zeggen: ja, dat is dus de enige waarheid. En dan kan ik vertellen over de beren, die de jongelieden aanvielen, die "Kaalkop, kaalkop" riepen tegen de profeet. Dan kan ik zeggen: dát is de waarheid, want het staat er. Ik kan de Bergrede nemen en haar niet eens begrijpen, daar een stukje uit citeren en dan zeggen: Dát is de waarheid. En daar dan mijn eigen commentaar aan verbinden. Maar dat wil niet zeggen, dat ik daarmee de volledige waarheid heb. Wel betekent het, dat degeen, die de essentie begrijpt van mijn citaten en misschien ook bepaalde geïnspireerde uitleggingen, die ik daaraan verbind, voor zich iets van de werkelijkheid van die Bergrede, van de Bijbel etc. kan beleven. Dat wil niet zeggen, dat hij het geheel heeft of begrijpt.

Als U zegt, dat het geen rassen zijn, maar mensen, ja, per slot van rekening is dat toch wel een beetje hetzelfde.

Nee, dat is niet precies hetzelfde. Kijk eens, een neger kan een beter mens zijn dan een blanke en hij kan een slechter mens zijn dan een blanke.

Ja, dat is een ras.

Dan zeggen we, dat is een ras. Maar, is dat nu wel zo. Is het eigenlijk niet zo, als we teruggaan dus in het verleden, dat toen de eerste ijstijd kwam en de eerste menselijke stammen dus in verschillende milieu's moesten gaan leven daardoor een bepaalde groep - vooral ook omdat de atmosfeer ging opklaren dus - hevige doses ultraviolet kregen gedurende een lange tijd en daardoor een pigmentering ontwikkelden, die afweek van de Uwe, en andere leefgewoonten, maar dat U van dezelfde stam komt. Dat is toch zo? Nou ja, goed, dan kunnen we nu zeggen: die negers, zoals er andere mensen zijn geweest, die hebben gezegd: die joden! Wanneer we uitgaan van het ras, dan bouwen we al heel gauw een Herrenrassekultur. En, met alle respect, Herrenrassen zijn altijd degenen, die in de waan van eigen meerwaardigheid verkeren, omdat ze hun eigen minderwaardigheid niet erkennen en daardoor anderen met geweld domineren, niet beseffende, dat ze door dit geweld zichzelf alle recht op meerwaardigheid ontnemen. En dáárom zeg ik 'mensen' en niet 'rassen'. Mensen moeten als mensen samenleven. Ze moeten elkaar zien als individuen, niet als lid van een bepaalde stam, van een bepaalde gemeenschap, van een bepaald ras, van een bepaalde kerk. Dan pas kunnen we samenleven. Maar we dwalen weer aardig af.

Is die vibratie om te zetten in een getalstructuur, zoals de Kabbalah?

Nou, de goddelijke vibratie is niet om te zetten, ~~waxxwxgetalix~~ we hebben er de getallen niet voor. Je zou hoogstens kunnen zeggen een getal als π (Pi) een getal, dat oneindig is, waar je wel mee kunt werken, maar dat je eigenlijk nooit volledig kunt bepalen. Dat zou misschien mogelijk zijn. Nee, ik dacht, dat je moest zeggen: de essentie van een leven of van een persoon kun je wel in een bepaald ritme, getalsritme, vastleggen, waarbij de vastlegging betrekkelijk willekeurig is, maar, gebaseerd op ervaring tot een zeker systeem kan voeren, dat voor de bekende feiten redelijk klopt. Begrijpt U, wat ik bedoel? Op die manier kunnen we het wél doen. En dan kunnen we zeggen: ja, dan kennen we die en die vibratie en dat zijn die en die getallen. Maar dat wil niet zeggen dat het een onomstotelijke waarheid is. Zelfs astrologie. Je kunt met astrologie veel doen. Maar dat betekent nog niet, dat alles, wat die astrologie stelt, onomstotelijk waar is. Het betekent alleen een benaderingsmethode, waarbij we, op ervaring gebaseerd in wezen, de oude wichelarij, die willekeurig was, nu in een systeem hebben gebracht en daardoor voor onszelf een basis hebben gevonden waardoor we gemakkelijker en met enige grotere zekerheid kunnen wichelen. Daar komt het iegenlijk op neer. En ik hoop niet, dat ik nu astrologen op het hart treedt, maar ook dat is een feit. Astrologie is geen onomstotelijke waarheid. Integendeel.

x Nee, het is geen onomstotelijke waarheid, omdat we niet precies de feiten kennen. Als we de feiten precies zouden kennen..

- Zou er geen astrologie nodig zijn. (Hilariteit)

Het is gemakkelijk genoeg om achteraf te berekenen, wat dit of dat betekend zou kunnen hebben en dan in een systeem te vatten. Dat heeft men met die Pyramide-gangen ook gedaan. In die pyramidologie heeft men achteraf gezegd: ja, als we het zo en zo bekijken, dan is dát streepje en dat stapje, dat is de wereldoorlog en dan hebben we nog zóveel tijd. Die tijd is voorbij, de wereld gaat rustig verder, er is nog niets veranderd. En nu zijn ze weer bezig om dus de hele zaak een beetje af te laten zakken, dan houden ze weer tijd over. Ja, dat klinkt wreed, wanneer je het zo zegt, omdat die mensen daar volledig ernstig in zijn. Maar ik geloof, dat je het betrekkelijke van dergelijke dingen heel goed moet begrijpen.

x Is het zo - om nog even terug te komen op die vibratie - als je je gewoon openstelt en je accepteert alles, dat je het dan ervaart. Of moet je er werkelijk op concentreren. Maar het lijkt me moeilijk, om je te concentreren wat je niet kent.

- Ik geloof, dat je je moet concentreren op de wens om te kennen. Dus geen concentratie op iets, dat je niet kent, maar het is een zodanig sterke realisatie van je eigen behoefte tót kennen, dat je alle onbelangrijke zaken rond je uit je bewustzijn uitsluit en daardoor voor jezelf de mogelijkheid schept om waarden, waar je normaal eigenlijk geen rekening mee houdt in jezelf nu wel te beseffen. Dat is dan het begin en daaruit komt dan de realiteit.

x En welk criterium gebruik je om te bepalen, wat belangrijk is en wat niet?

- Ik geloof, dat je geen enkel criterium hebt om dat te bepalen, behalve vanuit jezelf. En voor jezelf is al datgene belangrijk, waaraan je dus een enorm gewicht toekent en waarvan je zelf niet kunt zeggen: zonder dat zou het ook gaan. Nog één vraag en dan gaan we sluiten.

x Mag je de ervaring van punt(?)vibratie vergelijken met het verspringen van een aantal deeltjes in een atoom, naar een kleinere baan, dus een grotere snelheid, dat bewust ervaren?

- Ja, het is weer een analogie, het is een soort parabel. Je kunt het inderdaad zeggen. Het is natuurlijk niet precies hetzelfde. Ik geloof, dat het ervaren van vibraties in jezelf, het bewust ervaren daarvan, het best kunt omschrijven, van mijn standpunt uit, als het plotseling beseffen, dat je méér weet, dan je dacht te weten.

Ja, ik heb het zo langzaam aan gedaan en nu zit U nog met vragen. Ik zou me haast schuldig voelen. Maar ik moet ook een beetje gehoorzaam zijn aan de leiding, al is het alleen maar, omdat ik anders een zekere mate van onbehagen bij het medium zou kunnen veroorzaken. En, ik moet zeggen, dat is ook een kwestie van vibraties, ik houdt het liever harmonisch.

Maar het is gebruik, dat wij sluiten met een kleine improvisatie en ik zou U willen vragen om mij daar drie woorden voor te geven.

x Vibratie, belangrijk, paard, kip.

- Juist. Dat is dus als het ware: God op de boerderij. (Hilariteit)

Wanneer we de vibratie God's ervaren, zijn paard en kip belangrijk als de mens en de oneindigheid. Let op:

Het kleinste leven leeft uit dezelfde kracht, waaruit ik leef.

De vreemdste vorm is voortgebracht door dezelfde vorm,

Die mijn bestaan bevat.

Een kip, een paard, een hond, zijn in belangrijkheid gelijk aan mij

Want 't is dezelfde kracht, die uit hen straalt.

Ik zoek de belangrijkheid van het zijn te ervaren

Ik zoek in de duisternis van een onbegrepen nacht

Naar een licht, dat alle sterren heeft voortgebracht

En dat mij maakt tot iets, wat licht kan zijn en licht kan geven.

Ik zoek naar werkelijkheid van leven en oneindigheid

Laat dan de vibratie, die trilling van het onbegrepen in mij zijn

Laat worden dit tot krahht, waaruit eerst mijzelf besef

En dan wordt voortgeleid tot wat ik eens zal zijn.

Laat de golven van oneindigheid spoelen door een onbegrepen tijd

Laa

Laat de oneindigheid zich begrenzen in de goddelijke werkelijkheid
 Laat de totaliteit zich openbaren in één punt van licht
 En laat mij zijn een wezen, dat, daarop gericht
 Nu zonder angst en zonder vrezen
 Zonder een begeren zelfs
 In groter werkelijkheid alleen ervaart
 De kracht, waaruit ik leef.
 Laat het die kracht zijn, die mij voortgeleidt
 Zodat ik werkelijkheid van God
 In al mijn daden geef, in al mijn woorden spreek
 In mijn gedachten uit doe gaan
 Totdat mijn wezen al wat is
 En al wat is mijn wezen kan verstaan
 Een deel van God, die 't al omvat.

Daarmee zijn wij gekomen aan het einde van de avond, die voor sommigen van U vooral een periode inluidt van enige wisselvalligheid.

x

De examenperiode!

-

Ik denk, dat er niet veel examinandi aanwezig zijn, maar velen van U zullen toch examen doen in deze tijd. Examen namelijk in het vermogen, om jezelf wat te beheersen en een medemens met zijn grillen misschien wat beter te verdragen. En daardoor iets meer van de vreugde te putten, die deze tijd ongetwijfeld ook voor U te bieden heeft. Maar dan alleen, wanneer U verdraagt wanneer U ook aanvaardt. Wilt U daaraan denken. Goeden avond.